

Då börs mina tårar att rinna uppå mig.

Bast glädjen står i blomstring i våra unges bröft
Ta flyttas av vår glädje i sorgens kulters höst.

Jag längtade som andra, att välja mig en vän,
Den tankte jag, väl ålska närt Gud i himmelen.

Men för att jag var trogen blev falskheten min lön.
Den skall en gång belönas, så sent Gud hör min bön.

Den vennen som jag åtskäckte, den hafver jag nu mit
Och får nu sitta ensam som fågeln på sin grist.
Jag tycker om mitt hjärta viss bristor i mitt bröft,
Ty nu har från mig flyttat all glädje, hopp och trost.

Hat meniskaena dommar och gör gäck af mig,

Kvar dem sei litet roar så låt dem ror sig,

Jag är en fältig flicka och hafver ensam härl
tan, ensam och förtjutten af den jag hude här.

Jag hafver nu ej mera haie någon glädjedag

Och icke heller nojot hvar till jag har behag.

Kär ungdommen sig samlar och foljs till nöjen ut,
Där sätter jag i ensamhet och lungnar mig med gråt.

Skall jag nu gör och skänmas för alla som mig ser,

Ty allor som mig känner de sakert åt mig ler.—

De pojklarna har nästan hvari de sandler sig,

Och, starkars jag har ingen som väntar uppri mig.

Plycklig var den stundan jag såg tro till dig,

Ty se'n har all min glädje i sorg förrontat sig

Doch dig jag icke glömmer sei länge hjertet slår

Och ej så länge jag här på jorden lefver får.

Tank att hvard jag färt lidar, för att jag älskatt en

Och nu finns ingen man i hör som kan ge tröst åt m

För är att röka blommor i torra blomsterträsl,

Och der som ej finns kärlek, Ober föger falskhet med

Ren kärlek har jag buri från förra stund till dags

Men du har varit fälsk och otrogen emot mig.
 Men Herren skall nog straffa den som otrogen är
 Och den som sänder fälskhet uti sitt hjerta bär.

Nu har jag och paret vete, hur du beljugit mig
 Fört om jag aldrig talat ett elaktt ord om dig
 Men du har nog komrater som vilt kan hjälpa dig
 Att sammundikta sönynner och skicka dem till mig.

Knyt händel dagen kommer då du får ringa dig
 För att hved du gjort illa och orätt emot mig.
 Jag vill dig aldrig skada för mina ägon mer,
 Ty det i hjertat svider hvar gång som jag dig ser.
 Så sak
 Så sak dig då en maka som bättre är än jag,
 Och när dig lyckan följer intill den sistas dag,
 Men en jag dig nu beder, om du vill lyda mig,
 För aldrig mer sät illa som du har gjort mot mig.

Om morganen när solen går upp på himmelen,

Då börjar jag att tänka på dig min sista vän ;
 Om grävaller nära som andrar begivna sig till ro,
 Då omrör jag mig döden och grafen till mitt bo.

Nu sluter jag att skriva, adjö min vän så här,
 Jag vill ej längre lefva af sorgen och besvär,
 Var jag ej här i tiolen fick lop att bli din brud,
 Farväl, vi träffas åter i himmelen hos Gud.

5. En ny och nöjsam Pjömansföng.

Med vata ögon ser jag på bålarna de blå.
 Som rasande och vildor mot klippaväggar står;
 Ty längst i fjärran är den vän jag har så här,
 Och jag, hans bleka lilja, på strandar väntar här.

Till hösten är jag åter hos dig, mitt unga vif.
 Péri sedde han och sätta mig förtroligt till sitt lila,
 Ty dagarna de giv och bålarna de blå,
 Men inte kommer vinnonen här än jag längta mer.

Jag suckar och jag klagar, jag tåras och jag ber.

Och strejmande som falken utöfver havet ser.

Ty långt i fjärran är den vän jag har sei här,

Och jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här.

Mellan os är skog och sjö mellan berg och dal;

Mellan os är fred och fröjd och åvern sorg och gråd.

Ty dagarna de går, och bågarna de står,

Men inte kommer vänner hur jag än längtar nu.

Ach, om jag hade vingar som fågelns högt i skyn,

I denna natt jag skulle till another landet fly;

Ty långt i fjärran är den vän jag har sei här

Och jag hans bleka lilja, på stranden väntar här.

Jag, länge har jag väntat, nu är min endastrost,

Här hjertat icke längre vill knappa i mitt bröst,

O inger dagar går och inger bågur står,

Då får jag räcka vännen i himmelen den blis.

6.

Ung Erik och skön Karin.

Ung Erik matte Karin sin ^{Pd.} På skogen öde stig
 Och sade: "Vill du blixa min, På skau jag älska dig
 Som maka uti nöd och lust, Att intill livet sista
 prunt

Skön Karin rodnade och log Och svade: "Välan—
 Jag älskar dig det vet du nog, På ömt som äkta kan;
 Men om du skulle miska mig, Den högste Gudar löne dig.

Värr skola stjärnor faller ned, Som perlor till vår jord,
 Än jag dig nära din öfverger—Gud härs mina ord
 Och straffe mig till evig tiel, Om jag ej trofast blir dervid.

Soi talte Erik ömt och slet, Skön Karin till sin barn,
 Och från des rosaläppnar njöt En kyss så lång och varm.
 Ach valla vara begge ~~två~~ ... Till juben skulle bröllop sta.

Ur Eriks fama sig Karin slet Och hem mot hydden.
 På munnen brändde kysfen hot, Och pulsen i galoppi

Väl hundrav slag i hjertet slog För hvarje vingaatt steg han tog.

Dock meru lung han blev, när som hon allt för modren sagt,
Och denner med ett men och om sitt bifall dertill lage
Samt åfven några varningssord Hvar perfektheten är stor, på jord.

Att Erik ej otrogen var, det visste Karin väl

Och derfor alla söckenolar Med liprosol hög och skal
Hon snallt från rock till vapptal gick, att allt till juben ha
i skick.

Kar, vekkan ändligt var föddi, Och söndagsfölen sken,
Slog hon så glänt som ett bi Till köppars åker, sen
Och blommor plockade i hast Och banden färgrik blom
Steg varst.

Med denna ochsin psalmbok gick Hon sedan till
Guds hus, och sekert var att Erik fick Den innan solens ljus
Hon sjunker bakom bergen ner Och hem fick kanske ännu mer.

På flydde månader och ålar; Snart sommar in vek sin kos,
Och hösten kom och Karin var nu med den enda ros

Tom blommade i lundens snir Läggig var i blomrik vår.

Ön söndag satt hon hemma sjelf Öfver drommar säll
 Och spöglade sig i den elf, Tom rann förbi det fjäll;
 Hon satt därän när modern kom Helt nörd från Herrans
 helgedom.

"Min dotter," saade modern ömt, "Gag sejer till dig här:
 Ung Erik har verdig förglömt, Han har en annan kär.
 Det blystes första gång i dag—Att det är sant försäkrar jag!"

Med tårad blick och bleknael kind Steg Karin hastigt upp,
 Och lätt som skogens unga hind Hon tog ett ryktigt hopp
 Djupt ner i elvens kalla väg, Den hon likt vattenfljen låg.

Om trene veckor Erik far Till kyrkan med sin brud
 Och inför altarrunden vor Thid alla verldars God
 Att hennes uti lust och nöd Med trohet ålka till sin död.

Ur templet bröllops-skaran skreel Med fröjdfull musik,
 Att efter ortens bruk och sed, Men mötte der ett lik

Wid kyrkogårdens gröna port Det bars till grafvens ställer ut.

Hvar är den döde som man bär?" Uteg Erik svarade nu.

"Du räkert hene minnas lär Skön. Karin är det ju,
Som döden i portviflan fann." Så svarade en gammal man.

Blek som döden till att se och mörk som stjernlös natt

Med hemlsta ögon stirrande, Höop Erik upp ett skratt

För vildt som usvenska hefa skräin, Och hopp från bröllopsfharan han.

Nu är han bort i natt och dag I vanrett bygden kring

Med dystert vridna anteträg. Öja på jordens ring

Han far i sina lefnadsdar, Ty falskt hem kärlek svurit her.

Men djupt i jordens hulda sköt, Skön Karin nyter ro,

Och sover der en sonn si sol, I grafvens lunga ba.

Och dit går mången önsint mö Att tårar falla blommor strö.

Emmas förstas kärlek.

Men se hvad himlen strålar klar och blå

Tänk den som mången annan finge få
 Att höra nötkrigalens sang i grävle.
 Ack sota mamma vara du var snäll.

För tolte här den sköna Emma myss,
 Och trykkte sätta på moderns hand en lyss;
 Men pappan hörde hvad hans gurulting bud:
 Rät flickan giv han till sin gamma vad!

"Vid moderns ju den sköna Emma lag,
 Och hår och hanskor i en blick hon tog;
 Men far och mor de gingo båda med,
 En ganska god, men och en tråkig sol.

För gingo de till villan der du vet,
 Och där blef lilla Emmas kind så het,

Skön och nedslagens uti sommarnatta.

Hon gick att närmare der fågelns rätt.

Pappa gick genast där runt rund,

Men vände igen åter om en stund.

Hun gläntig sade kom vi för den se,

Hur näcksgatan fängas, en tu tre.

Han fördel från att bostom till en häck,

Der sät de Emmer stå i skön, sei tack,

Med näcksgaten, med en ungertven,

Tom kysser gop och kynna fick igen.

Dai slag förskräckt från min händes hop,

Och ville genast gifva till ett roj;

Men pappas röde lungor dug Sapi,

Vi hör på näcksgaten äfven vi.

Men hvad trod du att röken tar till slut?

Förman ärts dager lyft ut.

Du gänger Emme att stå brud sei säll,
Ty hon vill höra näktergalen kvaen gräle.

Det var en gang doi kärleken var ren
För ren som hister litjan på en gren;
Och alla oskuldsblommor vissnat har,
Och endast, endast kärleken står gvar.

Kvarför skall smärten junt här inne bo?
I detta gral jag finner ingen ro ~~g. stå~~
Jag blott att plaiga detta armen brott.
I hela verlden hur jag ingen tröjt.

Ack smart, ack smart shall bojum läggas ner
Innen den gröna kullen der du ser,
Och hvila der en sömn, sei söt, sei säll,
Tills klockan slagit har sin sista grunn.

Parval! parval! du är mitt ant, parval!
Du är mitt lip, du är min hela själ.

Farewell! farewell! min stämma blir röv mott,

Dess kringning knappast hörs i stilla natt.

8. O, stanna, O, stanna du vind.

O, stanna O, stanna du vind,
 Som förlorat har smekat min kind.
 O ungdomens lyckliga dagar,
 Min lycka och sällhet du var.

Du bandt mig i leende dagar
 En krona och jag gladdes derät.
 Du vissnade bort och jag klagade,
 Nu fuktas den blott af en tår.

När blittrande molnen sig höjer
 Och regnet mot rutarn slår skräall,
 Då skinner en tår i mitt öga,
 En sorgens och sorgenadens tår.

Jules

När ensam jag vandrar vid stafven,
 Blir trött och jag orkar ej gå,
 Då längtar jag enligt till gryphen,
 Den här jag nog hörta achari. —

O, här mig att ödet bestiger
 Och fly liksom vinden ovan jor.
 Går hört är den sista i lifvet,
 Se in finns inga blommor mer gruar.

9. Ebba Brahes klagan.

Den lätta manteln breder aftonstunder,
 För ljup och vänlig över haf och land
 Och singarskaran tyntrot har i hunden
 Och målar in hvilar vid dess stora strand.
 I nattens lugnna sköt naturen hvilar.
 Men inom detta bröst en stormvindilar.
 Ach frien egde jag i fördra dagar

Och hunden såg jag leende och bla,
 Att mannikogen har ett språk som talur,
 Få kärleksrikt jag kunde ej förlita,
 Jag lycklig var när morgonen mig väckte,
 När grävallens sol i veigorna sig sträckte

Jag lycklig var, sei oskuldsfull, jag drömde,
 Att prydd jag stod, som Gustaf Adolfs brud,
 Och hoppet i min sjöll sin välvist tändde,
 Och myckade min väg med blomsterkrud,
 Men tro ej hoppet, det shall sorgen fästa.
 Det är en arm som Tjusar för att döstar.

Ack, snart förgäves shall din loiga flamme
 Som höjde sig i ömt berövande brand.
 Att är förfi, min verld är ej densamma,
 Om hertad bojn fångar shall min hund.
 O! Gustaf Adolf lär mig att förtaka
 Och tanka med kötel poi. Dels Gardies maka.

Wär kall Wär kall och lät mig ensam sitta,
 Och tröttnad gäi på mina fädars gräs.
En halobrik genius står invide min sida,
Tills ödet bryta shall min vandringsstopp,
En engel, tröstande mitt sorgsna sinne,
Och engeln heter Tartaf Adolfs minne.

10.

Wärliga aftonvind.

Wärliga aftonvind, för du min klager bort till min vän.
 Bed honom, bed honom komma tillbaka till mig igen.
 Borta vid frammande stränder han vandrar,
 Min tro han bär i hjertat och tankar
 Flickan, som väntar vid Kordijöns bankar.
 Ach om han varer här igen.

Borta i söder min åskade drager Väg är han tragen?
 Säg om de glänsande mår han behagar, du vet det ju.
 Säg om den glänsande ramsvaras flicka
 Fangsas hans hjertor med sing utan like,

När hennes toner mot himmelen stiger kan hon där minnas in värn.

När jag vid stranden i ensamhet sitter minnes jag dig.
 Hör jag i skogen då pojkena grätter, då tankar jag:
 Ack, om han varo her skulle vi byggas
 Ensam i skogen var hydda, var lycka
 bättre än samset och guld.

Aftonvind röpte i min ålskades lärkor hoor han är.
 Och den som frammanade flickor sig flackar om han da var
 Felsning från Danmark och sätta hans flickor,
 Att han står ensam, ja det må du sägen,
 Såg är hon trofast, vill aldrig hon svika, såg att hon ålskar bättre
 henne.

Och om han rikolau i guldkländet hämtar för hon da hit.
 Jag är blott fattig, ej rikolan jag vantee, ty ålskade vet
 Väl är hon fattig den lilla Christina,
 Men rike är min kärlek, ja som är minne
 Dig blott jag ålskar, ej sekerns fina Ålskar, är glad utom
 gator.

Men om han sjönke i den brusande vätter gif mig dä bude.

Jag honom trofast i döden vill följa hagt upp till Gud.

Sej, vi skall lefva och soegernas glömma,

Känner du ute den ålskaades stämma.

Här ligger båten men nu är jag hemma hemma Christina igen.

11.

Anna och Alfred.

När grädden kommer och binder huvila,

Will sköna Anna åt landen i la

För mata Alfred i dalens land

Han sjuvat kommer i gräddens stund.

Hon var så glad och hon var så nätter,

Sin barn kom full med de blommor sätter,

Wide högra bröstet hon bindee fast

Med röda bandet en blomstergransk.

I höga eken härs jökens tåner

Och larkan sjunger i sunobens kronor

Och vinden spelar på hvarje blad,
Men skänker Anna hon värmerad gläd.

I dalen der de ha stömt sitt möte
Der hvilas hon sig i skogens skäte,
Sen gie hon längtande dalen om,
Men ingen Alfred sitt heanne kom.

Hon gie i oro, i långtansgraven,
Då hördes ljudet ett skott i dalen,
Då hördes ljudet ett jämmerroy,
Som trängde fram genom trädens haga.

Hon gie att möta Alfred på vägen
Men stannar genast, bestört, förlagen,
Och som en bild hon förstennat stod,
Ty Alfred badade i sitt blod.

Hon frågade, men hans röst var bruten:
Ach, han Alfred, sag är du skyten? //

Hon dignar ver till hans väster fram
 Men Alfred hviskar bort hennes namn.

Han vanligt räckte ut henne handen
 Och sade: "Anna nu döser banden,"
 Adja min Anna, nu skils vi åt,
 Hon brister ut i en häftig gråt.

Nu öppna saret ej mera blöder,
 Vid Alfreds bröst vaktar Annas bröst ligga Alfreds döda
 Han ligger kallnad vid hennes barn,
 Om hennes lip har hon sin arm.

Vid Alfreds bröst vaktar Anna trogen,
 Men mordarens ilor fram ur skagen
 Och ropar hjälpe med förskräckelse,
 Jag hafver mördart, o ve, o ve, ."

Det sväva kom han om aldrig glömmar,
 Han gav att Alfred för munkar gommar,

Men vändes om den väg han flytt
Och laddade sin pistol på nytt.

Pistolen han emot brösten vände,
Men Anna rycker den ur hans händer,
Och röras sedan med hursligt möd,
Och sade: blod har ~~du~~ nu flutit nog.

Af vilda skatter sig sjelf aplossar
Och blodet börjar ur brösten frossa
Och Bernhard icke en such ens hör,
Vid Appressida nu Anna där.

Det sist skötte, som mängen aktar,
Der kommer folk ifrån alla trakter,
Bäst' gna och stora från närmaste byn,
Förskräcks och höymar vid hemmen syn.

Mång flickor dommar och mister modet
Då minans sken speglar sig i bladet,

Det hörer icke en mänsklig röst.

Men vemoed, klagan i allas brot.

Men hara sent uppin senar grädden,

Blep Bernhard förl uti mörtor delen,

Ah smidd i bojor i ödet grädd,

Det herrskar mörker förmars tal.

Om dagen gråter han och om nätter,

Den bleker kinden han med tårar tvättar,

Sen gick han bantarste slagen om

Tills ändligen hans dödsdom kom.

En dag fängselsvaktaren härs berätte,

E morgon, Bernhard, skall du afsättas,

Bered dig sjelp och bekänn din mord,

Cannen du går i den kalder jord. "

"Ja," Bernhard svor och ställer gråten

"Ku vill jag ge och se unna åter";

Tjy hon är uppe i Englandland,
Skall ge förlätsel med sitt hand.

Och märta morgon, då Bernhard beklär,
På affärsplatser han fäster nester.
En rosig grast hon i handen höll,
Och bilen höjdes, hans hysande pass.

12.

Jungfrutivet.

Hvad det är sätt att agipa varer,
Och ej bli fångslad i en snaror
Som rövvar givarnas frihet bort
Och där dess glädjelik sei kort.

Tra mig flicka åtta kommet
År blott ett pågårvis i kommet,
Hör ju min enkla sing och lä
År jungfrutivet sällast är.

Kär flicka, här och lär dig
 Hvarol lungn din jungfrulig berkäle dig,
 Du är ju endast glad och fri,
 Dri hustrun i sitt släpveri

För tunga hushållssystrar läser
 Och sjunga sop till & männen ännu,
 För det han är så vis, så god
 Och prövar givnans tålmod.

Jag börjas först med åtta männer,
 Men, mina herrar, jag bekänner
 Jag ännu ej är smickra er,
 Men om förlåtelse jag ber.

Ett åtta man hvarol jag kan lyckas,
 Som hjälper haer skapat lustig lycka,
 Sy givnare är ju blott en gransk
 Utif den store mästarans hand.

Kär ogift du berökt viu gōra,
 Så slippes du av med dig föra
 En karnaval, med ungar full
 Af kärleksplantor, hult hult hult.

Om äkta man af bāsta slaget
 Jag räknar över huvuds taget,
 Hvar är ju ungefärs så här
 En färtman om, och god och här.

Men vänta hora bröllopsstiden
 Med all sin fröjd är snart förleden,
 Då tanken stöns åt annat härl
 Och kärleksstämmer stömt int mon.

Då bojor äkta himlen kulna
 Och äkta männen framme mutna,
 Och äkta rättheten blir aw,
 Och äkta kärleken blir kan.

Att ha en man med sura miner,
 Som knapprast läst att sabur skiner,
 Då har man nöje af sin förl,
 Som mera är än prithet vård.

Ckj, fri som fågeln vill jag bli fara,
 Och ej min hand och hjerten gifven,
 Att någon hår på denna jord.
 Det är en fast beslutet ord.

C. Kärlek du har många slappvar,
 Som tidigt öppnat sina grafvar,
 Men mitt sif ej bli förr kort,
 Som ägde vill jag faras bort.

13.

Fjörnangfäng

Fly min julle, från strand,
 Skjut åstaot som en and,
 Omellan skären låt varligt det gör,

Den tag seolan ut spring
 Över fjärden så lång
 Från till näst der björkarne står.

Det mitt hem jag förlat
 Fastän modet min gråt
 Tjag var hennes älderdoms stöd.
 Men ej tåren jag såg,
 Tj min brännande kag
 Mig på fäjd och äventyr bjäl.

Och jag flydde med lust
 Från den vändiga kurt;
 Knappat en drappa vid afskedet flöt.
 Hög i barnen det slog.
 "Var! Harmonias" bog
 Denom krusande vägorna rat.

Inekt min brännande kind
 Blep av svallkände vind:

Till mitt hjärta blev glädje och vär,
 Och jag drömdes om makt
 Och om lycka och parakt,
 Sam man drömmar vid asterton där.

Men en storm innan kort
 Blåste luftslottet kort.
 Med en rörlande planka i hand
 Snart för livet jag stred,
 Då en båtja sei vred
 Wrakte mig på en prämmade strand.

Än var krypadt mitt mod,
 Där jag skeppsbruten stod
 Och jag ångrade djupt mina fel,
 Den tår som du gret
 Då mitt hem jag förlorat,
 Kvar moder, låg tung på min själ.

Ack! om blott jag förmött,

Till din hydora jog gatt,
 Men os skilde omättligar haf,
 Jag var bittag och arm,
 Men vid vindarnes larm
 Ut till sjö jag mig åter begaf.

Men min gyldene dröm,
 Som en spän på en ström
 Flydde bort med min ynglingahaig.
 Med en längtan så varm,
 Med en klapprande larm
 Mot den älskande norden jog sig.

Länge seger jag fick,
 Ta fram hemat det gick
 Över seallande vägor i dans.
 Nu en man stöe jag har
 I bland hembygdens skär
 Ut i morganen skinnande glans.

Hvarken gods eller gulor
 För jag hem, moder hulor !
 Jag är färdig som förföre jag var.
 Men den gyllene dröñ,
 Och mitt arbete dom
 Skall förlyfta min ålderdoms da'r.

Han röd, han soll
 Ser jag åter ditt ljus ;
 Solen skiner sät grotta på den väg.
 Moder ! fjerran ifrån
 Kommer åter din son,
 Blif ej röd för hans yngre skägg !

Genvom tårar jag ber,
 Men o God ! om ej mer
 Jag min moder i lippet får se,
 Eftersom jag glader igen,
 Då blir hafvet min vän,
 Sam min tra jeg i docken vill ge

Om min bön när dit opp,
Himmel! svik ig mitt hopp,
Som i mōdoernas tyngd var min trost,
Efter anger och frid,
Gif mig hem gif mig frid,
Och förlåtelse vid hennes bröst.

Nu jag slutat min färd,
Och jag ser från din härd
Röken högt emot himmelen går,
Dörren öppen o sej;
"Det villa o nej!
Der på trappan jiu moder min star.

Hennes öga mig ser,
Se hon itar hit ner,
O du allgoode! styrka mig gif.
Moder lyfvarde naman,
Denna stund i din fam
Ar den lyfvarde stund i mitt lif.

14. Fågeln på lindegrott.

Det sjöng en fågel på lindegrott,
 På lindegrott, på lindegrott,
 En liten fågel är jag förrist,
 Som nog kan spela och sjunga
 Men borter dröjer mitt hjertas vän,
 Men borter dröjer mitt hjertas vän,
 I lund och mark är han borts ån,
 Och flyger fjernan i skogen.

Fjärils vackra engel med ögon blå,
 Med ögon blå, med ögon blå,
 Han satt i malmen och hörde pris,
 Och sjöng så stilla i grädden.
 Du lilla fågel på lindegrott,
 Du lilla fågel på lindegrott,
 Gud gif, att älsklingen din så rikt
 Som du kan drilla och sjunga.

Ja fögeln sjunger ännu i dag,
 Ännu i dag, ännu i dag,
 Här står så finfliga sköna släg,
 Och är så snabb med sin tunga.
 Att kvinnor kommer det hoppas jag,
 Att kvinnor kommer det hoppas jag,
 Ty fögeln dritar ju slag på slag!
 Till föjd får gamla och unga.

15 *Wackert sài.*

Du klagar men du klagar dumt
 Min gamle heddesvåm,
 Ditt öga ser otting så skumt
 Som om det gröt igen.
 Hvard som dit sinne stämmer mer,
 Jag icke kan förstå,
 Du är ju född att böjer med
 Och det är vackert så.

Hvar gång du dig i sregeln sett
 Så såg du väll öken,
 Att dig en vallsmun är skett
 Att du fäkt sminkar bli,
 Du är Anat larver och inspekt
 Om sol att se uppri,
 Du är af Adams statar slägt
 Och det är vackert sii.

Wär jord tår hand om vår person
 Frän början och till slut,
 År man ej född med pretention
 Så kan man stå sig ut,
 Om du i shagen gör en ligg,
 Så kan du läta pris
 Att du har svamp och blabör pris,
 Och det är vackert sii.

Wär jord vist sparsom varer han
 Att ge mär man vill ha

Opred
Johannes

Rödberget

Opred
Johannes

Tj han vill hebt att manneken
 Skall komma sjelp och ta.
 O berg och floder finns det guld,
 Och om man frukt gör på,
 Så han man stoppa picken full
 Och det är vackert sei.

Här du ej gratis får förmågt
 Att brukka som du vill!
 Och dito vatten, sol och luft
 Och snö och mörkern till.
 Kän sen du en förygd hund
 Hvarst sjunde är här fai,
 Jag tycker sommrigt för God
 Att det är vackert sei.

Och när till slut du andan mist
 Och du är kroppen grixt,
 Ör himlaförd du gör till sist
 Som du får kortaadsfrixt.

Hven vet kanske en skönhet då,
 Som du ej tänker på,
 Skan till din grif med rosor gai,
 Och det är vackert sei!

16. Sjömannens resa

Melodi: Wikingerbalken.

Fritt är sjömannens liv och med trötande kraft
 Går han fram på det stormande hav;
 Trogen är hans sin pligt
 Omat konung och land,
 Aldrig sjöman blir suckande slop.

Och när vindarne gry uti flockel och rüz,
 Då är lipet sei lustigt och galet.
 Törnar skutan på grund,
 Hala i alla man,
 Hala i sei blir skutan nog slott.

Känner kyrkans der, sätta nu lapparna till
 Över honom som jagade för!

Snart vi honom tar fast.

"Vid kanonerna skott!

Frem op! skott till antritt och box!

Blågd plagg i topp läpare hjerta och arm,

Snart vi segrande ankrat i hamn.

Då blir jublande projel

På den frälsiga strand!

Wanner hörta nu fanns enrat fann!

17. Lejonbruden.

I skimmerande brudsträgt, så vit som ny snö,

För djuramijons dotter, en blomstrande mö,

Hon tvingas att räcka en prämling sin hand,

I morgon går färden till prämmende land,

Se gästerna samlas, men fist är det än'

För Selma att träppa sin trofastas vän,
 Och sorgen hon gångar till besjölets bär,
 Att tager farväl af sitt älskade ejur.

Hon sätter sig nedes där hon varit van
 Och kändes innan om den blygende mahn
 Och skogernes konung sin vildhet har glömt,
 Men Selmas hon sucker och kviskar så ömt.

Vi mörte nu skiljas min bruddrägt du ser.

Haf tack för din vänskaps vi rikas ej mer,
 Jag tringas att räcka en främpling min hand,
 I morgon går färden till prästmane kast.

Ach barndomens dagar jeg minnes ännu,
 Då än jeg var liten och liten var du
 De flytt och ej mera vis leksysterns fot
 Du får hennes smekningar tager emot.

Du blickar så grynt du mig säkert förstår?

Var hund häns du men jag torkar ur tor,
 Var lagor här min budgum mig kallar ägen.
 Farväl då för attid min trofata vän!

Ån kyss nu till afskeol hon lejonet ger,
 Men vid gallret lejonet budgummen ser,
 Med oss är dess saktmad och mildhet förbi,
 Det reser sig häftigt i vildt raseri.

Den väldiga svansen nu hängtande far,
 Och Selma står dödsblek, men fattning hon har
 Att röra och skrika var pipanget beslut,
 För dörren står ej djuret, han kommer ej ut.

Kom hit med en böja nu framling on skräck,
 Åtta skatt shall snart åndas den blodliger leks.
 Ån dödstyrnad harkar gevärer han far,
 Han laddar — men ej djuret har mening förtärt.

Förvridna obt rasar i fängelsens bur,

Björkvik

Den 17. 2. 1901

Witt Selma förmara men vet inte hur.
 En dödstyststrax harskar. Barnhertiges Grus!
 O stycken stet lejonet framtidens brud.

Och sedan den druhit den ålskades blod,
 Det lägger sig stilla med nedslaget mod
 Min blekmade liket och väntar på bröst,
 Då sönkes den kulen, som krossar dess bröst.

Alfred Fredriksson Skärdat den 17. 2. 1901

18. Om ny kärleksvisa.

Ur stormarne ser jag en apläsen hamn
 Ditt kärleken vinkar så blid,
 Jag söker ej guld, jag söker ej mamon,
 Jag söker blott kärlek och pris.

Tage Fredriksson

I en undangömd dal vill jag bygga och bo,
 Den uppställa mitt frodiga tjell,
 För mig står väl och något hjerta hvars bra
 Min hydda och lefnad gör såll.

Alfred Fredriksson Falun 1901

Mig möter kankränder på vandringens väg,
 Den engel jag känner förrut,
 Som fördam sär ofta i drömmen jag såg
 Och var förtur drömmen är slut.

O! kanske hon skyndar från nöjenas sal,
 Att lyssna till enstlingens sång;
 Och följer mig sen till min lyckliga dal,
 Och finner ej hydolän för trång.

Och rikar då sedan ej bort från sin vän,
 Men glads är det sköna förbundet,
 När själarna känna kvarandra igen.
 Två syskon blott skilota en stund.

Tage & Fördromsor

Hvad wäre väl rykte, hvad wäre väl namn,
 Åt blomster om vindar förfra,
 Mot sällheten att i den älvtäckes fann,
 Så ljupt för boiol' lefava och där.

Brante

Pöthof

Johanna af Sande

Dock kanske att döden, fört döden mig ger,
 Den sällhet som lifvet ej gaf,
 Att engeln som väntes då fört mot mig her,
 Skar dockkraenen binds på min grif.

12. *Om bevaringsvisa.*

Om röst och bröit, mig birtandt givva kan
 Skall jag en visa sjunga, som tror må vara damm,
 För glada gosse unga, jag jublande viu sjunger:
 Krigsgosse sjung hura hura hura hura.

Förnöjd med pröjel till öppning glatt vi går
 Hört fosterland försvara vi oss nu lära föi
 Vi samlas hit till hedan att ställas oppi hedan,
 Med vapen uti hand för Kung och fosterland.

Men hvad? jag glas! jag veber såga vill.
 Hos krogen åfördräjligt man straxt bör hälla till
 Åt glas man nödgas dricka, för att sig vedergrifte

Och rycka på sin kropp, och sedan ställas upp.

Förvär vi bär att med en hurtigt mod

Tj uti varu kroppar pins ando lif och blod

Det os vägligt glädjer att liksom varer påder

Vi hafva mod i barn och dertill kraft i arm.

Tj mod och blod annöles lika godt,

Hos oss som fjordna gossar, om vi nu endast blai,

Få här excedera att skjuta och marschera

Ön svenska sen ställas han mot ryker tio man.

Vi bras vitt på en slägt som aldrig kan

Sitt friska mod bortlöper, tag attid man från man

Si varit här och bliipver, jag eder sakre skippver

Förvisse dann och klar till dessa pentom dör.

Ju mer för er ännu jag sjunga viu:

Hos oss på öppningsplatzen, pins många nöjen till

Bär pinnes glas och brickor och dertill vackra flickor,

Men det är som man vet blott hedens vanlighet.

Gavint ej brist det är på tidsfördrif

Och den som är glädjer och dela minstet hū

Fy intet krigarlyckan blungat bär af smörter,

Vi glada gossar är, och hursigt mod vi bär.

Wållan vi kan ej bättre dagar ha

Vi oss på öppningsplatsen befinner ganska bra

Vi vära vapen bärer med aktning pröf och åra,

I uniform och så vi stärtigt klädda står.

Och vi uti var ställer pris och prater

Bestråla flickors ägon med glans som härlik brakte

De äro i oss förjinta af härlikhet berurte

En prommenad deraf med den man ofta gör.

Men vet jag att och sätta kom seger pris

Att flickor fins som podra betara för att slä grinn

Den glatt prisätter hatten, och uti dystra nation

Den vanligare gör en tur och smygga tyrt pris hū.

Men hur ju har de än försöka mig

Det shall för dem ej lyckas att närra oss ändå,

Der ingen kärlek finnes, han den omöjligt rimmes

Fj rätta smaken der för attid borta är.

För dess hund den blek och slumkelt är.

Som grunligt i myn sakur att tydligt vittne bär

De sjelf sin åra kränker, dess oskuld mer ej blänker

Fj de borttagnat den och aldrig fås igen.

Ja blygd och dygd poi minge händer såv

Man kom fai se och hora poi denner öppningslän

Här fai man praktisera och lära nyckel mer

Än hvad man kunde tro i hemmets pris och av.

Befäl oss väl excisen lart i är

Öku gossar derför givvi, att tar en apskoalstän

Öku kom det oss behagen till att fai apskoal tänja

Fareväl ni flickor små, som pruna fai diskern sten.

Befäl farväl har took för att bestyr
 Men glatt tillbaka reser hem till en flicka kär
 Adijo farväl komrater hämnat ibland soldaten
 Vi dräppas för att då med dem i leden stå.

Ön slant kontant ty visan är nu slut
 Den kostar tio öre förutom något punt
 "Jag hoppas trod och tänker att ni mig och hänsyn
 Ön slant för mitt benvär dock ingen trungna

20. De trefliga köksorna.

Ön visa vill jag sjunga, om pigornas i år,
 Jag menar dem som tjena på Winbergens gård.
 De går der uti köket och rulla som en galt,
 Men uti sitt arbete är det skrängigt över allt.

Jag nog så är det pigor, men pigor för sig ej icke,
 De släss och de grålar för hvar endaste grått,
 Och kommer så patronen med käppen må ni troj,

Han svänger och hon dundrar värin tigern i sin bop.

Den första som han frågar, han frågar up hvar skål,
Vi släss och ni gråtar för hvarandaste gävle?

Men jag skall också lära er synor veta hurs,
Om inte ni kan hölla er igvallefulla trut.

Den ena heter Ölin, hon är en lustig fyr,
Hon har så mycket att talas om Stockholms äventyr,
Hennes numera den vi vi jag liknar vid köppen i en fjord
Där slår tusen slag i minuten som fjedern i en vev.

En annan heter Betty, hon står sig aldrig bort
Tjy hon har blivit förfövdad med sonentier en part,
Och hela hans arbete det är att glaskarmark
I Gubbens gårdes trädgård, som i halen bitt sig fast.

En annan stöldig flicka, hvars namn jag rent glömt
Tjy hon har blitt bekantet, i staden på hvar ort,
For sina ljusna blickar ni vet var eller hur,
Hon blänjer lika argint likrom en herrgårdstjur.

Öfver emot litet mystan, ja Britta heter hon,
 Ja hon har blit förläkad allt i en bondgård,
 Hon geht till Haga lupper hvar söndag för hars skud
 Ibland står hon och blänger strax utanför Norrtull.

21. Ön ny kärleksvisa.

Jag är så ung mitt blod så hett
 Jag är blott sjutton år och bättre ej än kyssor vitt
 Men kyssar aldrig får jag så jag må vara än så här
 Så tror jag att förfört det är och jag må längta
 Aldrig så men kyssar får jag ej ändå.

^{uy} Min grannes piken är så god så var och som en dag
 Jag härom dagen fatter smod och sannstig hemme
 jag och men mina uti dess förkläds bander en
 knappmål stöck mig uti hand så jag blev
 råväl att blan kom ut och med vär kyssning var
 det slut

Ön dag jag i min oskulds rän straxt utanför

Dess dör dess sköna händer fisk jag påv och ville nu
 som förr Men strax framkommer hennes far som
 bakom dörren stod var och slutet blev pris som
 myss att jag fick vandra utan kyss.

En dag ~~gick~~ vid sjön jag hörde sig hon var så ung
 och varm om kyssar bad jag och strax låg hennes
 hennes hals min arm hon snyttade i munnen
 men framkom faderns orga hand mig rassade i
 benet bätt och kyssen glömdes av portret.

En dag jag där gick förbi hon satt och såde mig i
 grått mitt fönster öppet står och då jag väntar dig,
 Jag kommer kärleks full af lycka mat väggen
 reser stegen upp men den gick sönder och i tu
 och kyssar fisk jag ej ännu.

Så har det störeligt för mig gjitt vitt är jag glad
 och ung men om jeg ej en kyss kan få så blir
 min lefnad tung såg varum som har mitt öde

Sjort hrod har jag stakkars gome joct att
ingen vill forberoma sig och vara god och kyssa mig

22. Den italienska flickan.

Pai Italiens njoider oer min vagga har stan,
Ack min barnolom hur lycklig den var,
Der jag egde en hem vid det stora slott
Der jag hade bische moder och far.

Hur jag ströfvlade kring pur af prid och af projel,
Kring daler och blomstrande fält,
Ljöng jag min visa så glad och så nöjd
Mängen gång under himmelens tjell.

Men den tiden har flytt; mina fenton är
Varit rika på vettlingar nog,
Låt mig se, det är redan det fjärde år
Sen min farster på slagfället dog..

Och jag drömde så yr liten flicka så glad
 Som från dockorna varit just nyss,
 Då hette plötsligt min frigönde födelsedag
 Jag blev väckt igenom en kyss.

Och min moder hon lades i gräf innan hon
 Och den dagen den glömmer jag ej.
 Så långt ner de bura de sista bort,
 Och de myllas i gräven igen.

Här är skönt! Det är sent, sköna vinterlig möj,
 Och skön strålande sommarsols glans,
 O! här vilce jag lefva och här vilce jag dör,
 Om inte Italien finns.

Men lyckan! Ach, såg mig hvor finnes den,
 Okj, den flyr mig så viltt övernatt,
 Ty för den som på jorden ej eger en vän,
 Stöelse lifvet är oösligt och kallt.

Så farväl nu min barnolom, min drömvärld så gus.
 Aldrig, åter jag skräder dig far,
 Chu jag väkmat ur drömmarnes ljusfliga ror
 Och jag faller en sekmadens leir.

23.

Alp-Wise.

Uppå alrens isbelagda spira,
 Ditt ej någon mänsklig fot kan già
 Synes alrens sina stänglar vira
 Fr i bergets isbelagda vri.

Men i dalen väster och en blomma
 Likar skön som alrens fager ros.
 Många friare till henne kommo,
 Alla vilja ega dalens ros.

Den blommman var en ung behaglig tärna
 En dotter till den rike Konrad Doe;
 Men henne följde ingen lycklig stjärna

Tj. hōgmod uti hennes hjerta bor.

Ack, I blommor," sade hon ofta,
 Den som finge ega er en stund,
 Finge kānna hurn skönt ni dopt
 Och trycka blott en kyss på eder mun.

Så hon tänkte; då en ungling sade:
 Övelin såg vill du bli min brud?
 Alte mitt galal jag för din fot nedlade
 Och klädde dig i alrens blomsterskud.

Nj. "hona svorar, ingent möj jag blifver,
 Kärr in än han mig fört ut löpare ger
 Det är att hon mig en alvros gifver,
 Ör enda blott jag föredrar icke mer i"

Kunja gär mot alrens högsta höjder
 Men Övelin hon skyndar ner till byn
 För att sjuta dansens yra pryder
 Medan ålskarn vandrar emot skyr.

Kuna klättrade på bergets klipper,
Tills han kom dit blommor slagit rot,
Hans enda handtag var en blomster knijpe,
Och mot en torpvar stöldde han sin fot.

Evelin nu har jag slina blommor,
Men hvad är det i en algras hvit som sno?
Evelin, och väntar snart jag kommer,
Min Gud jag faller, låt mig icke dö! //

Så han ropar då han störtar neder,
Riskligt objäts från alrens högsta topp;
Men i dalen ligger blott hans kläder
Och hans rystigt sonderslagna kropp.

Evelin han kommer i prairi gillet,
Kick se den sköle, då han skrek;
"O! Stora Gud nu har jag hjälp förskjutit,
Lipvet för den som jag älskade.

Hennes foster öfver kom till stötter:

Men doden då förent dem båda två,
Sen hela byn med honom töre fällde
Öfver brudgum doden gjorde den ändå,

Längre personer jag förmår ej rita,
Om besträffast kvinnans rykt och mod:
Algens rosor äro ej mero kvittrar:
De blegra färgade är Hunas blod.

24. Den överbrygna.

Jag gick ut i verder för att söka mig en vän
Den jag tankte att på kalla för min
Då kom det falska mänskor som rade till mig.
Det förbundet ska aldrig slå in.

Jag gick till min vän för att tala vid den
Och hon lopnade mig ära och tro
Men inom några dagar då skrivar hon en brev
Att hon ensam vill lefva i ea.

Jag minns ej den slagen från min födelse-stund
 Att jag fört någon människor mot
 Men att jag är färdig det var jag inte för
 Tj det harvar jag själv inte gjort

Min farer och min moder är döda ifrån mig
 Och de lemmar så länge efter sig just derpå
 För jag brålar hos andra
 Hos andra på vandringens stig.

25. Bonden Per och hans häst.

Med bonden Per här om den olyckan hund
 När ifrån staden mot apön kulan han väntade
 Att han när kyrktornen gjut försvarade i fjuren
 Tid hufvudstugan ifrån sin hovack på härran.

Det var en under att han gjorde särskilt nacken
 Tj uti fallet kom hufvudet före i backen,
 Och benen pekade hufvudet bildar en bärbe
 Jasom en högappel upp mot himmelen sätta

Och P. kom tyckte det der var liksom en aber,
 Sprang upp i härran och tänkte ta sig en knaber
 Men denna brökt uti sin beskjövelse slapp han
 Tj brännvinskaggen låg ståla och borta var tojren

Att kaggen fyller han för din stora pris minunden
 Gaf häxten podor och stälde honom vid knuten,
 Men Brunte blep up det vata höet i säcken,
 Så far att knäppast han kunde komma ur pläeken

Och uti bakrus gick Brunte följande dagar,
 Så svag i knäna och sjuk i hufvet och magen,
 Han utskänd hämde sig och i sorg öper spalter,
 Han gick och hängde sig i sitt grimma i stallet

Och samma dag som i graven Brunte man hade,
 Slag P. i kras alla glas och flaskor han hade i
 Och uppai graven där Brunte hvilar i mullen,
 Här brännvinskuttingen sisorn gropsten pris kullen

Doch Per hela sorgfältigt graven vändar och ansar
 Och pryder henne med fina blommor och kranor,
 Och der tillbringar han många lediga stunder
 Och byter tankar med den som hvilat innanleden.

Att lepva felpitt, så stundom falla sig ardet
 Oj någon varelse blep förenmad på jorden —
 Dock för kvart fel torde firnas någon undskyllan
 Men som är ejur slutar den som sluter i fyllen.

Beväringssvisa för år 1880.

Jag vill porträta det stora öde,
 Då setton menniskor föro döden,
 Det sorgligt ryktbara ödet står ;:
 I' bittert minne i många år ;:

Och vi på hedon excisen lärde,
 Som ~~hade~~ tyckes höja en ynglings värde.
 Vi anade ej den hemiska blick .;
 Fast döden asyntig bland os gick .;

Björn Jönsson

Dörningens död 1916 Alfred Niedermann

Här hör kaptens en dag berättas

En fältemarsch, gosse, ni skan förrättas,

Bered er nu och i ordning blif

Vi väntade nu ett minstert lit. ;;

Allt vi nu ifrågat i ordning reda,

Vi os är utkomsten mycket glädja,

Och när vi komma till Sparrholm

Vi blyrva svepta i kantöks moln.

Hur en afdehung att försinga,

Up dem en salpva vi mat os pinga

Vi skötter sedan en liten stund, ;;

Sen fisar vi fridit i svallans humor,

Allt om en stund vi fin åter humnit,

Det mal vi haft det var nu humnit;

Vi utmed sundet os slago med

Och klockan emot tv framskred. ;;

Ljus! tyckes frihetens stund intrödor;
 Värt unga sinne det kan blott glädjas.
 På Adö spelades glad musik
 På färjan fördes vi över öfver ditt. ;;

Till Gustaf före vi uti sluppen
 Till Adö över mörkblå dyper,
 Och härligt vatnets yta låg. ;;
 Upplivande var unga häg. ;;

Re i solen kastar sin sista stråle
 Som härligt vatnets ytor mäter,
 I grällens skymning vid Adö gärd.
 Men projiceras sig i naturens verld. ;;

I hast som glädjen dock vitt oss smekar
 Och solens strålar med vattnet leka,
 Så hörs från sundet en gräslig röp. ;;
 I från en drunknande menskohjär. ;;